SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 26/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť M. P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 7/2013 a jeho uznesením z 21. februára 2013, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 127/2011 a jeho rozsudkom z 19. januára 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. apríla 2013 doručené podanie M. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktoré ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 7/2013 a jeho uznesením z 21. februára 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 127/2011 a jeho rozsudkom z 19. januára 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 35 T 147/2010 z 27. októbra 2011 uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 a § 145 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Okresný súd odsúdil sťažovateľa na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov a zároveň mu uložil ochranný dohľad podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona na dobu 1 roka, ako aj ďalšie sankcie a opatrenia.

Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 To 127/2011 z 19. januára 2012 odvolaniu sťažovateľa čiastočne vyhovel, pričom podľa § 321 ods. 1 písm. d) a e) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a ochrannom dohľade a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol a uložil sťažovateľovi podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona za použitia § 41 ods. 1 a 2, § 38 ods. 3 a § 36 písm. j) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov a šesť mesiacov a tiež ochranný dohľad podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona vo výmere jedného roku.

Rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), h) a i) Trestného poriadku. O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. Tdo 7/2013 z 21. februára 2013, ktorým ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Sťažovateľ namieta, že podľa jeho názoru z dokazovania vykonaného pred všeobecnými súdmi vyplynulo, že nekonal v úmysle usmrtiť poškodených, a preto ním spáchaný skutok mal byť posúdený podľa iných ustanovení Trestného zákona. Sťažovateľ poukazuje tiež na to, že „spúšťacím mechanizmom“ jeho protiprávneho konania bol útok iných osôb na jeho osobu, pričom v dôsledku jeho konania nedošlo k poškodeniu životne dôležitých orgánov poškodených, *„… takéto konanie preto nemožno právne kvalifikovať ako pokus vraždy“*.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že ak všeobecné súdy konajúce v jeho trestnej veci prihliadali na jeho výpoveď v prípravnom konaní z 5. apríla 2010, tak išlo o nezákonný dôkaz, keďže v tom čase *„bol v zlom psychickom a fyzickom stave po predchádzajúcom fyzickom útoku na svoju osobu a tiež bol ešte pod vplyvom alkoholu preto bol na takýto výsluch nespôsobilý“*.

Sťažovateľ poukazuje tiež na skutočnosť, že v čase spáchania skutku bol v dôsledku užitých liekov a požitého alkoholu, čo mohlo spôsobiť jeho nepríčetnosť. V tejto súvislosti považuje závery znalcov za nejednoznačné a rozporuplné. Z týchto dôvodov bolo potrebné v konaní nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie, čomu však súdy nevyhoveli.

Napokon sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že okresný súd predložil spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o jeho dovolaní 11. februára 2013, pričom najvyšší súd rozhodol o dovolaní už 21. februára 2013.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Postupom NS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 7/2013 a jeho uznesením zo dňa 21. 2. 2013 a v konaní Krajského súdu a jeho uznesením pod sp. zn. 3 To/127/2011-825 zo dňa 19. 1. 2012 bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces – rovnosť zbraní, právo na obhajobu právo na rovnosť účastníkov v konaní, ako aj právo na súdnu a inú právnu ochranu.

II. ÚS SR prikazuje NS SR, aby predmetné uznesenie NS SR sp. zn. 5 Tdo 7/2013 zrušil a vo veci opäť konal a rozhodol.“

Zároveň sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavný súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Vychádzajúc z obsahu navrhovaného petitu, ústavný súd kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov súdneho

konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

II.1 K napadnutému rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoje zistenia zo spisovej dokumentácie, z ktorých vyplýva, že námietky sťažovateľa uvedené v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sú v zásade totožné s jeho námietkami, ktoré uplatnil v dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

Zo spisovej dokumentácie ďalej vyplýva, že s dovolacou námietkou sťažovateľa založenej na tvrdení, že v jeho trestnej veci bol použitý nezákonne získaný dôkaz – jeho výpoveď v prípravnom konaní z 5. apríla 2010 [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku], sa meritórne zaoberal najvyšší súd v napadnutom uznesení. Táto

námietka bola teda predmetom prieskumu uskutočneného najvyšším súdom v rámci dovolacieho konania.

V nadväznosti na uvedené zistenie ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, z čoho vyplýva, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci totiž riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ v dovolaní založil svoju námietku o nezákonne použitom dôkaze na dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, preto bol najvyšší súd ako dovolací súd povinný vysporiadať sa s ňou vo svojom rozhodnutí. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o tejto námietke vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky sťažovateľa (námietka založená na tvrdení o absencii úmyslu usmrtiť poškodených v spojení s argumentáciou, že spúšťacím mechanizmom jeho protiprávneho konania bol útok iných osôb na jeho osobu, pričom nemalo dôjsť k poškodeniu životne dôležitých orgánov u poškodených, a námietka založená na tvrdení o nedostatku jeho trestnej zodpovednosti z dôvodu nepríčetnosti v čase spáchania skutku), ktoré sťažovateľ uplatnil tak v dovolaní, ako aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva,

že dovolací súd sa nimi meritórne nezaoberal s poukazom na to, že neboli splnené zákonné podmienky.

Ústavný súd preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdil uvedené námietky z hľadiska toho, či ich nemožno považovať za zjavne neopodstatnené. Vychádzal pritom z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, z ktorého okrem iného vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu sa vo vzťahu k posudzovaným námietkam sťažovateľa okrem iného uvádza:

«Preukázanie zavinenia ako vnútorného psychického vzťahu páchateľa k následku jeho konania je reálne aj na základe takých objektívnych skutočností, akými sú napr. povaha činu, spôsob vykonania útoku, charakter predmetu, ktorý bol použitý na útok a pod. Treba pripustiť, že spúšťacím mechanizmom bol naozaj útok iných osôb na obžalovaného. Na túto možnosť nasvedčujú jeho poranenia. Treba zdôrazniť, že obžalovaný, súc rozhnevaný predošlým útokom na seba, vo svojom bydlisku zobral pištoľ s nábojmi a vrátil sa na miesto konfliktu. Už samotné toto konanie nasvedčuje na bezprostrednú hrozbu zo strany obžalovaného. Jeho cieľ sa potom preukázal, keď po slovách „vy ma tu jebať nebudete“ najmenej šesťkrát vystrelil do skupinky troch ľudí z pomerne veľmi malej vzdialenosti. O spôsobe streľby nasvedčujú poranenia poškodených, dokonca na Ť. strieľal aj zozadu. Bez pochybností možno vysloviť, že k nenapraviteľnému následku nedošlo len

šťastnou náhodou. Pritom ale v skupinke ľudí pred barom neboli údajní hlavní aktéri predošlého útoku na obžalovaného (B.).

Na posúdenie subjektívnej stránky konania páchateľa, hoci následok nedosahuje smrť, (ba ani keby nedosahoval ťažkú ujmu na zdraví), potrebné je zvážiť, že koná s vedomím, že použitie konkrétnej zbrane (pištoľ) na spáchanie činu je spravidla životu nebezpečné.

Neberúc do úvahy úmysel priamy, pri nepriamom úmysle uzrozumenie vyjadruje aktívny vôľový vzťah páchateľa k spôsobeniu následku relevantného pre trestné právo, t. j. predpokladaného (a vyjadreného) v konkrétnom ustanovení Trestného zákona. Na uzrozumenie páchateľa v čase činu s možným následkom sa usudzuje z charakteru konania páchateľa, t. j. z intenzity útoku, času jeho trvania, z miesta na tele poškodeného, na ktoré boli útoky vedené, z početnosti atakov a pod., tiež či páchateľ počítal s konkrétnou okolnosťou, ktorá by mohla, reálne, možnému následku zabrániť.

Znalecký posudok psychiatrický výslovne vyslovil, že obžalovaný netrpí a ani netrpel duševnou poruchou, v čase činu išlo o prostú opilosť ťažšieho stupňa. V čase streľby boli preto ovládacie a rozpoznávacie schopnosti podstatne znížené, výhradne však vplyvom požitého alkoholu. Ak príčiny zníženia oných schopností nemožno hľadať v duševnej poruche, nie je ani dôležité (potrebné) skúmanie percentuálneho vyjadrenia stupňa tohto zníženia. Záverom znalcov zjavne predchádzalo dôsledné vyšetrenie a skúmanie duševného zdravia obžalovaného.»

V nadväznosti na citované ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcich proti právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory príslušného všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 atď.). Z tohto

postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00 atď.).

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, ústavný súd zastáva názor, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa námietok posudzovaných ústavným súdom je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, pričom ho nemožno považovať za arbitrárne ani za vymykajúce sa obvyklej právnej praxi súdov. Právny záver krajského súdu, podľa ktorého kvalifikoval konanie sťažovateľa ako úmyselné, vychádzajúc zo skutočnosti, že tento sa po predchádzajúcom konflikte s poškodenými vrátil do miesta svojho bydliska, kde zobral strelnú zbraň a následne sa vrátil na miesto konfliktu, kde v napadnutom rozsudku popísaným spôsobom zaútočil na poškodených, je presvedčivý a logicky vyplýva z analýzy skutkového deja. Rovnako za ústavne konformný považuje ústavný súd aj právny záver krajského súdu týkajúci sa príčetnosti sťažovateľa v čase spáchania skutku. Ide o záver založený na výsledkoch znaleckého dokazovania, ktoré v posudzovanej veci aj ústavný súd na základe preskúmania spisovej dokumentácie považuje za zrozumiteľné a presvedčivé.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi časťou napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej zaujal právne závery k predmetným námietkam sťažovateľa a obsahom sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a právom podľa dohovoru, neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Zo sťažnosti a spisovej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu okrem iného aj z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, t. j. z dôvodu, že je založený na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Sťažovateľ namietal vo svojom dovolaní (a následne aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu), že v jeho veci konajúce všeobecné súdy nemohli vychádzať z jeho výpovede v prípravnom konaní z 5. apríla 2010, keďže išlo o nezákonne získaný dôkaz, pretože bol v tom čase zlom psychickom a fyzickom stave po predchádzajúcom útoku na jeho osobu a tiež bol ešte pod vplyvom alkoholu, a preto nebol z týchto dôvodov na výsluch spôsobilý.

Najvyšší súd vo vzťahu k dovolacej námietke sťažovateľa podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v napadnutom uznesení najmä uviedol:

„Uvedený dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom, prípadne na dôkazoch, ktoré neboli získané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl obvinený v tom, že pred jeho prvým výsluchom sa nachádzal v zlom psychickom rozpoložení, bol nevyspatý a navyše ešte ráno bol značne pod vplyvom alkoholu. Z obsahu spisového materiálu najvyšší súd zistil, že prvý výsluch obvineného pred vyšetrovateľom sa uskutočnil 5. apríla 2010 o 17.40 hod. (č. l. 42 - 48) za účasti jeho obhajcu. Pred výsluchom bol vyšetrovateľom riadne poučený o svojich právach, pričom vo veci vypovedal dobrovoľne bez akéhokoľvek nátlaku a vôbec sa nesťažoval na únavu a vyčerpanosť. Žiadne výhrady voči výsluchu nemal. Pokiaľ ide o zistenú hladinu alkoholu

v krvi obvineného, k tomu je potrebné uviesť, že pri poslednom odbere krvi dňa 5. apríla 2010 o 08. 30 hod. bola zistená koncentrácia alkoholu v krvi obvineného 1,32 promile, pričom k samotnému výsluchu došlo až po 9-ich hodinách po poslednom odbere vzorky krvi. Podľa vyjadrenia znalcov došlo v organizme obvineného k odbúravaniu alkoholu za každú hodinu 0,12 až 0,15 promile alkoholu, z čoho možno vyvodzovať, že v čase výsluchu nebol pod vplyvom alkoholu. Námietky obvineného sú preto neopodstatnené. V tomto smere žiadne pochybenia najvyšší súd nezistil, ani pokiaľ ide o právo obvineného na obhajobu."

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie tejto časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľné. Ústavný súd sa v celom rozsahu stotožňuje s citovanou argumentáciou najvyššieho súdu a na túto v celom rozsahu poukazuje.

Sťažovateľ tiež namieta, že najvyšší súd rozhodol o jeho dovolaní *„prirýchlo"*. Túto námietku ústavný súd považuje za právne irelevantnú, t. j. nespôsobilú vyvolať pochybnosti o ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a právom podľa dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014